



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **O. Z.**
narozený X
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců X

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje**
sídlem Na Baních 1535, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2023, č. j. KRPS-272189-40/ČJ-2022-010022-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2023, č. j. KRPS-272189-40/ČJ-2022-010022-ZZC, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

Odůvodnění:

Shrnutí podstatného obsahu správního spisu

1. Dle úředního záznamu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 2. 11. 2022 byla tohoto dne hlídka přizvána k záchytu dvou cizinců na benzinové čerpací stanici na sedmnáctém kilometru dálnice D2 směr Břeclav. Ti nedisponovali žádným platným cestovním dokladem ani platným povolením k pobytu. Jedním z nich byl žalobce. Po provedení prvotních úkonů byl žalobce předán k dalším úkonům Policii ČR, Krajskému ředitelství Policie Středočeského kraje, tj. žalovaný.
2. Následujícího dne, tj. 3. 11. 2022, bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“).
3. Při výslechu téhož dne žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný. V Marockém království žijí jeho rodiče a dva bratři. Vystudoval střední školu s literárním zaměřením a jeden ročník právnické fakulty, kterou nedokončil. Chtěl studovat nějakou renomovanou právnickou fakultu a věnovat se Taekwondo na světové úrovni, případně MMA. Chtěl oficiálně požádat o vízum, ale v Maroku po něm za to chtěli spoustu peněz, což nebylo reálné splnit. Měl namířeno do Německa, protože se jedná o vyspělou zemi s dobrými studijními i sportovními příležitostmi. Tam by chtěl žít trvale, požádat o azyl. V září 2021 odcestoval do Turecka, kde byl asi rok. Má tam povolený pobyt na adrese, kde se ale fakticky nezdržoval ani ji nezná. Cestovní doklad nechal u svého kamaráda, se kterým v Turecku bydlel, protože se bál, že mu jej znehodnotí pohraniční stráž členských států EU, což slyšel, že se děje v Bulharsku a v Řecku. Z Turecka v září 2022 pěšky odešel přes Řecko a Makedonii do Srbska, autobusem do Bělehradu a později do města Subotica, kde je tábor pro migranty. Tam byl asi čtyři dny. Se skupinou migrantů pokračoval k maďarské hranici, kde za pomoci převaděče překonal plot. Po dvoudenní cestě se schovali v podvozku kamionu a chtěli se tak dostat na území Slovenska nebo Rakouska. Slovensko žalobce ale omylem přešel a dostal se do ČR. V členských státech EU nemá žádné příbuzné. V případě návratu do vlasti by nedošlo k zásahu do jeho soukromého či rodinného života a nehrozilo by mu žádné vážné nebezpečí. Uvedl, že by chtěl být co nejdříve propuštěn ze zajištění, aby mohl pokračovat v cestě.
4. Rozhodnutím žalovaný ze dne 3. 11. 2022, č. j. KRPS-272189/20/ČJ-2022-010022-ZZC (dále „rozhodnutí o zajištění“), byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na 90 dnů ode dne omezení svobody.
5. V rozhodnutí o zajištění žalovaná dospěla k závěru, že z jednání žalobce předcházejícího zajištění, je zjevné, že existuje nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Cílem jeho cesty bylo Německo a v ČR nemá žádné vazby. Žalobce nejenže přicestoval do ČR nelegálně, ale také bez cestovního dokladu, povolení k pobytu či platného víza. Žalovaná zvažovala uložení zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, ale dospěla k závěru o jejich neúčinnosti a nedostatečnosti. Žalobce nemá žádný povolený pobyt v ČR, neměl při sobě dostatečnou finanční hotovost ani na finanční záruku, ani na hrazení ubytování. Jelikož v současné době maří výkon správního vyhoštění, lze předpokládat, že nebude dodržovat ani hlášení se policii ve stanovené době. Při stanovení devadesátidenní doby zajištění žalovaná přihlédla k době nutné k vydání a

zabezpečení přepravních dokladů, zajištění policejní eskorty a ke komunikaci s domovským státem. Zajištění víz bude trvat déle než měsíc. Dále bude třeba zajistit letenky a případné vstupy na území dotčených států a konečně bude nutné zajistit náhradní cestovní doklad žalobce, který nevlastní platný cestovní doklad. Dobu zajištění v délce 90 dnů proto žalovaná pokládala za přiměřenou, přičemž s ohledem na svou správní praxi naznačila, že realizování výkonu vyhoštění žalobce je reálně možné.

6. Rozhodnutí o zajištění nabylo právní moci dne 3. 11. 2022 a žalobce byl na jeho základě umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců B.. V požadavku Správy uprchlických zařízení je v kolonce „*zjevné postižení a příp. zdravotní komplikace, na které cizinec při zajištění upozornil*“ uvedeno, že takové žalobce nemá.
7. Ještě 3. 11. 2022 žalovaná požádala o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu.
8. Téhož dne také žalovaná uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu dvou let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU.
9. Ředitelství služby cizinecké policie (dále „ředitelství“) žalované dne 20. 1. 2023 sdělilo, že provedlo všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty potřebné pro ověření jeho totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne 18. 11. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v České republice (dále „velvyslanectví“). Od té doby neobdrželo ředitelství žádné sdělení ke stavu ověřování žalobcovy totožnosti. Ředitelství dále konstatovalo, že je v otázce ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu odkázáno na velvyslanectví. K době potřebné pro ověření přispívá i to, zda správní orgán poskytl dodatek informací k osobě ověřovaného cizince, např. z protokolu o výsledku nebo vyjádření účastníka řízení. Dále uvedlo, že od začátku roku 2022 do současnosti požádalo o ověření totožnosti u 112 osob uvádějících státní příslušnost Marockého království, z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit totožnost a 3 osobám byl vydán náhradní cestovní doklad a bylo zrealizováno správní vyhoštění. Minimální délka pro ověření totožnosti je 90 dnů a pro vystavení náhradního cestovního dokladu 14 dnů i více. Doba ověřování totožnosti velvyslanectvím je individuální a nelze ji přesně stanovit, přičemž je ředitelství z jeho úřední činnosti známo, že velvyslanectví spolupracuje. Ředitelství popsalo, že pokud bude vydán náhradní cestovní doklad, bude vzhledem k odmítání dobrovolného návratu žalobcem nutné zajistit mu k realizaci správního vyhoštění policejní doprovod a jeho letenky, ubytování a povolení tranzitu, a také zajistit převzetí cizince policejními orgány jeho vlasti a součinnost velvyslanectví na letišti. Spolupráce na diplomatické úrovni za tímto účelem může trvat až jeden měsíc. Náhradní cestovní doklad a správní vyhoštění dle ředitelství tak nebude možné zajistit a provést ve stávající lhůtě pro zajištění.

Napadené rozhodnutí

10. Dne 25. 1. 2023 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, kterým podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 125 odst. 1 téhož zákona o 90 dnů. V odůvodnění popsala, co předcházelo jeho vydání. Zrekapitulovala, že žalobci byl předán dotazník, který se vyplňuje pro potřeby velvyslanectví, na jehož základě se ověřuje totožnost a vydává náhradní cestovní doklad.

Totožnost žalobce se do doby vydání napadeného rozhodnutí nepodařilo ověřit. Z vyjádření ředitelství ze dne 20. 1. 2023, jehož obsah převzala žalovaná do odůvodnění, je zřejmé, že z jeho strany byly provedeny všechny úkony nezbytné ke ztotožnění žalobce. Žalovaná shrnula, že se ve stávající lhůtě nepodařilo zajistit náhradní cestovní doklad, a protože v posledních měsících došlo ke zlepšení spolupráce s velvyslanectvím, které postupně ověřuje totožnost zajištěných osob, nelze předjímat jeho neověření. Žalovaná zkonstatovala, že jsou nadále splněny podmínky trvání zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Existuje podle ní reálný předpoklad realizace správního vyhoštění a stále probíhá proces ověřování totožnosti ve spolupráci s velvyslanectvím. Prodloužení doby trvání zajištění je zcela přiměřené a odpovídající současnému stavu řízení vzhledem k nutným krokům, které musely a budou muset být učiněny. Žalované není známo, že by se změnilы skutkové okolnosti, na základě kterých bylo vydáno rozhodnutí o zajištění co do existence překážek realizace vyhoštění. Předchozí doba zajištění nebyla podle žalované dostatečná.

11. Žalovaná připomněla, že žalobce uváděl, že jeho cílem bylo a je Německo, kde se chce věnovat studiu a sportu. Do protokolu uvedl, že do ČR přicestoval „omylem“ a že ve své cestě chce pokračovat ihned pro propuštění ze zajištění. Přiznal, že opakovaně neoprávněně překročil státní hranice. Žalobce nemá cestovní doklad, což podle žalované nasvědčuje tomu, že bude nelegálně cestovat i nadále. Už to, že se na území ČR pohyboval bez platného cestovního dokladu i oprávnění k pobytu, podle žalované vzbuzuje pochybnosti o tom, že by s ní žalobce spolupracoval, pokud by nebyl zajištěn. Navíc deklaroval, že nebude vyčkávat na území ČR do doby realizace správního vyhoštění. Na základě těchto skutečností a proto, že se nezměnilы žalobcovy poměry, žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření dle § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců.
12. Ve zbytku napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala přiměřeností dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců a shledala, že důsledek napadeného rozhodnutí je přiměřený. Žalobce na území ČR nemohl navázat žádné společenské ani kulturní vazby, když byl zajištěn ještě toho dne, kdy přicestoval. Žalovaná vzala v úvahu i jeho zdravotní stav a věk. Žalobce není mladistvým ani seniorem, je zdravý a s ničím se neléčí. Maroko je na seznamu tzv. bezpečných zemí původů dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. Žalobce navíc vyloučil, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest či jiné vážné nebezpečí.

Shrnutí žaloby

13. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že prodloužená délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění.
14. Žalovaná se podle žalobce dostatečně nezabývala konkrétní situací žalobce, přestože byla povinna důkladně posoudit skutečnosti, které vedly k prodloužení doby zajištění, a tyto skutečnosti doložit ve spisovém materiálu. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, proč podle žalované k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde během prodlouženého zajištění. Žalovaná operuje pouze s hrubým odhadem a uvádí, že dobu prodloužení trvání zajištění stanovila s ohledem na předpokládanou složitost

přípravy. Už ale podle žalobce není jasné, jaké konkrétní úvahy žalovanou vedly k závěru, že to bude možné právě ve lhůtě 90 dnů. Žalobce nepovažuje zdůvodnění délky prodloužení zajištění za dostatečně určité, neboť je navázána na spolupráci s velvyslanectvím, což však nedává žádnou představu časového horizontu, ve kterém by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Předpoklad vyhoštění se nezakládá na jistotě, ale na pravděpodobnosti. Pokud zde není reálný předpoklad vyhoštění, pak v zajištění cizince nelze pokračovat. Žalobce připomněl, že zajištění cizince nesmí být svévolné a jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Pokud by v době vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení bylo pravděpodobné, že jeho účel nepůjde naplnit ve stanovené době zajištění, odporovalo by takové rozhodnutí podle žalobce zákonu. Podle žalobce měla proto žalovaná na základě svých zkušeností v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnotit, jaké úkony bude nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění, a upřesnit svůj odhad ohledně času nezbytného k provedení každého specifikovaného úkonu, a to nikoliv paušálním odhadem, ale konkrétně.

15. V napadeném rozhodnutí podle žalobce také chybí dostatečně podložené úvahy pro závěr, že žalobce nebude spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. I vzhledem k aktuální délce trvání měla žalovaná místo zajištění využít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Možnost uložení těchto alternativ žalovaná posoudila nedostatečně a k zajištění cizince přistoupila na základě toho, že se žalobce na území ČR nacházel nelegálně. Žalobce ale nepáchal žádnou trestnou či jinou protiprávní činnost, není tedy prokázané, že by žalobce uložené povinnosti plynoucí z rozhodnutí o vyhoštění nerespektoval.
16. Žalobce dále poukázal na to, že v důsledku zajištění trpí nespavostí a psychickými problémy, které často končí nekontrolovatelnými záchvaty agrese. Napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno už proto, že žalovaná vystavila žalobce riziku nenávratného poškození psychického zdraví. Žalobce navíc trpí zrakovým postižením, které bez adekvátních zdravotnických potřeb způsobuje nevolnost a dezorientaci. Zařízení, v němž je žalobce nyní umístěn, mu takové zdravotnické potřeby neposkytuje.
17. Konečně žalobce namítl, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod.
18. Svou žalobu žalobce spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku dle § 73 s. ř. s.

Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Je přesvědčena, že pokud by byl žalobce propuštěn na svobodu, opustil by v nejbližší době ČR a vycestoval by do Německa. K žalobním námitkám konkrétně uvedla, že napadeným rozhodnutím nadále sledovala hlavní účel zajištění, a to vytvoření podmínek pro realizaci správního vyhoštění žalobce z území členských států. Důvody i stanovení doby prodloužení řádně popsala v napadeném rozhodnutí.

20. Podle žalované nedošlo k žádné újmě na právech žalobce ani nebyla překročena maximální doba zajištění. Uložení tzv. zvláštních opatření by podle žalované nebylo možné ani účelné. Dosavadní jednání žalobce nezaručuje, že by je žalobce respektoval, naopak by se mohl stát nedohledatelným. Žalobce nemá na území ČR hlášené místo pobytu, nikoho zde nezná, nemá zde osoby blízké ani příbuzné, nezná místní poměry a nemá žádné prostředky ke složení finanční záruky. Bez oprávnění k pobytu není oprávněn vykonávat zaměstnání a opatřit si tak legálně finance potřebné k zajištění bydlení a základních životních potřeb. Žalovaná užila § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle nějž se zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží u cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
21. K žalobcovým zdravotním problémům a tvrzené nedostatečné péči v zařízení žalovaná uvedla, že zdravotní péče poskytovaná z veřejného zdravotního pojištění je na území ČR na vysoké úrovni. Žalovaná nemá důvod pochybovat, že by tomu v zařízení pro zajištění cizinců mohlo být jinak. Sám žalobce dne 3. 11. 2022 vypověděl, že je plně zdrav.

Posouzení věci soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Soud úvodem připomíná, že zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci *John proti Řecku* ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, *Rusu proti Rakousku* ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, *Rashed proti České republice* ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na nějž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19).
24. Žalobce nyní napadá rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, které se opírá o § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.
25. Při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny „*důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...]. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu*“ [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, odst. 39]. V odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je třeba uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)*“ (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011,

č. j. 1 As 93/2011-79, odst. 22). Z další judikatury NSS vyplývá, že nároky na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění se váží zejména na aktualizaci skutkových okolností a vylíčení potřeby prodloužení doby zajištění (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87, odst. 20).

26. Žalobce nyní namítá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá úvaha žalované, že bude vyhoštění možné realizovat právě ve lhůtě 90 dnů a že žalovaná dobu prodloužení opřela o paušální odhad bez vazby na jeho konkrétní případ. Tento žalobní bod soud shledal důvodným, neboť v konfrontaci s výše citovanými judikaturními požadavky napadené rozhodnutí neobstojí.
27. Žalovaná v napadeném rozhodnutí stroze zkonstatovala: „Vzhledem k tomu, že se v době, po kterou byl cizinec do současné doby zajištěn i přes přihlédnutí k předpokládané časové náročnosti a věcné složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, nepodařilo správní vyhoštění realizovat, přistupuje správní orgán k prodloužení doby trvání zajištění tak, jak je uvedeno ve výroku.“ Samotné zdůvodnění nemožnosti realizace ve stávající délce žalovaná převzala z vyjádření ředitelství ze dne 20. 1. 2023. Z něj nicméně konkrétní důvody pro devadesátidenní délku dalšího trvání zajištění neplynou. Ředitelství v něm pouze konstatuje, že je odkázáno na velvyslanectví žalobcovy země původu a že nebude možné vyhoštění realizovat v době původního zajištění. Pokud ředitelství uvádělo konkrétní počty požadavků na ztotožnění cizinců a vystavení jejich náhradních cestovních dokladů, včetně těch, ve kterých k realizaci vyhoštění došlo, nevidí soud důvod, proč tato čísla nedoprovází například údaj o době trvání úspěšných ztotožnění, na základě kterých by žalovaná mohla dobu potřebnou ke ztotožnění a vydání náhradního cestovního dokladu odhadnout i pro žalobcův případ. Odhad trvání dalších kroků žalované po zajištění náhradního cestovního dokladu sama žalovaná nenačrtla ani v hrubých obrysech. Konstatování žalované, že je prodloužení doby trvání zajištění „zcela přiměřené a odpovídající současnému stavu vedeného řízení vzhledem k nutným krokům, které musely a budou ještě muset být učiněny“, nepředstavuje vylíčení konkrétních okolností žalobcova případu, které by soud mohl považovat za dostačující úvahu, jež by umožňovala individuální přezkum zvolené délky doby prodloužení zajištění. Tou navíc žalovaná dosáhla maximální doby zajištění cizince (viz § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), když po původních 90 dnech prodloužila zajištění žalobce rovnou o dalších 90 dnů.
28. Spíše pro úplnost soud dále uvádí, že z obsahu správního spisu žalované vyplývá, že sama žalovaná zůstala ode dne 3. 11. 2022 (tj. od podání žádosti o ztotožnění žalobce a o vydání náhradního cestovního dokladu) zcela pasivní a o aktuální vývoj komunikace ředitelství s velvyslanectvím se nezajímala. Ani ve sdělení ředitelství ze dne 20. 1. 2023 není uvedeno nic o tom, že by ředitelství s výjimkou zaslání podkladů marockému velvyslanectví učinilo ve věci jakýkoli další krok (např. urgenci či ověření aktuálního stavu věci) a kdy jsou navíc v tomto sdělení uvedeny statistické informace, které lze vyložit tak, že vydání náhradního cestovního dokladu a následná realizace správního vyhoštění nejsou ve skutečnosti příliš reálné. Soudu není zřejmé, jak žalovaná interpretuje ve prospěch dalšího zajištění žalobce statistiku, z níž plyne, že v roce 2022 činila úspěšnost při vydávání náhradních cestovních dokladů osobám uvádějícím státní příslušnost Marockého království a při navazujícím vyhoštění pouze necelé 3 % (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2023, č. j. 40 A 3/2023-13, odst. 25, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2022, č. j. 22 A 25/2022-21, odst. 26).

29. Ačkoli soud rozumí tomu, že žalovaná je ve věci správního vyhoštění závislá na ředitelství, které je ohledně zjišťování totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu dále odkázáno na velvyslanectví, nemůže aprobovat postup žalované, která v napadeném rozhodnutí rezignovala na svou základní povinnost náležitého odůvodnění správního rozhodnutí. Pro žalobce není rozdělení kompetencí mezi orgány veřejné moci relevantní. Třebaže žalovaná způsob a dobu ověřování totožnosti ze strany velvyslanectví přímo ovlivnit nemůže, je možné tak učinit minimálně prostřednictvím ředitelství (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2022, č. j. 22 A 25/2022-21, odst. 27). Podstatné pro žalobce zůstává, že na základě napadeného rozhodnutí není schopen zjistit, co se v řízení odehrává, zda je délka řízení standardní a co bude následovat (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2023, č. j. 40 A 3/2023-13, odst. 24).
30. Pokud jde o namítané nedostatečné zdůvodnění zvláštních opatření, žalobce pouze obecně tvrdil, že žalovaná nedostatečně podložila úvahu o jejich neúčinnosti. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje s žalovanou a odkazuje na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí, pro které žalovaná nepřistoupila k uložení těchto opatření.

Závěr a náklady řízení

31. Nicméně to nic nemění na závěru, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně zdůvodnila zvolenou délku doby prodloužení trvání zajištění žalobce. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. O vrácení věci žalované soud nerozhodoval, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), tudíž zde po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36). K návrhu žalobce na výrok soudu o ukončení zajištění, soud podotýká, že takto v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhodnout nemůže (srov. § 76 a § 78 s. ř. s.), nicméně ukončení zajištění je logickým následkem zrušení rozhodnutí o zajištění.
32. Protože soud o žalobě rozhodl bezodkladně po obdržení správního spisu, nadto vázán lhůtou k rozhodnutí (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
33. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Procesně neúspěšné žalované tedy náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalobce byl sice s podanou žalobou úspěšný, nicméně ve správním soudnictví soud nemůže přiznat nezastoupenému žalobci paušální náhradu nákladů řízení (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79) a žalobce vznik účelně vynaložených nákladů nedoložil (na obálce, v níž byla žaloba zaslána, jsou sice tři poštovní známky, není však na nich uvedena jejich cena). Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. února 2023

Karel Ulík, v.r.
samosoudce